

ELIOTT
VE
GİZEMLİ
KÜTÜPHANE

Noémie'ye...

P. N.

SEV Yayıncılık Eğitim ve Ticaret A.Ş.
bir Sağlık ve Eğitim Vakfı kuruluşudur.
Nuhkuyusu Cad., No. 197 Üsküdar İş Merkezi, Kat 3,
34664 Bağlarbaşı, Üsküdar, İstanbul
Tel.: (0216) 474 23 43 • Sertifika No. 45278

Eliott ve Gizemli Kütüphane

Metin: Pascaline Nolot © Rageot Éditeur, Paris, 2019
Resimler: © Antonin Faure
Türkçe Çeviri: © 2021 SEV Yayıncılık Eğitim ve Ticaret A.Ş.
Türkçe yayın hakları Akan Ajans aracılığıyla alınmıştır.

Yazan: Pascaline Nolot
Resimleyen: Antonin Faure
Özgün Adı: Eliott et la bibliothèque fabuleuse
Çeviren: Şirin Etik
Yayın Yönetmeni: S. Baha Sönmez
Editör: Hasret Parlak Torun
Son Okuma: Gökçe Ateş Ayтуğ
Baskıya Hazırlayan: Hüseyin Vatan

Birinci Baskı: Mart 2022
ISBN: 978-625-7782-75-3

Tüm hakları saklıdır.

Kütüphane Bilgi Kartı:
Nolot, Pascaline
Eliott ve Gizemli Kütüphane
1. Çocuk Edebiyatı 2. Roman
İstanbul, SEV Yayıncılık, 2022, 160 Sayfa
ISBN: 978-625-7782-75-3

Baskı: İmak Ofset
Akçaburgaz Mah., 137 Sok., No. 12, 34522 Esenyurt, İstanbul
Tel.: (0212) 444 62 18 • Sertifika: 45523

ELIOTT VE GİZEMLİ KÜTÜPHANE

Çeviren: Şirin Etik

BÖLÜMLER

Takip	7
Bir Kedi ve Çok Sayıda Fare	12
Hızlı Bir Duruşma	18
Önemsiz, Küçük Bir Operasyon	28
Gizli Ajanlar da Düzenli Olmalıdır	32
Çift Çarşısının Kralı	41
Yalanlar, Gitar ve Cilalanmış Ayakkabılar.....	52
Yeni İsme Hayır!.....	65
Ani Dalış	73
Kitap Falcısı.....	87
Pençeli Saldırı	106
Hakikat Zamanı	115
Büyük Bir Hayal Kırıklığı	125
İntikam ve Yaşlı Porsuk.....	138
Son Silinme	147

TAKİP

Zil çalmıştı. Öğle yemeği saatiydi. Güneş parlıyor, kuşlar şarkı söylüyordu. Kısacası, öğleden sonra güzel olacak gibiydi. Ama Elliott için durum farklıydı.

On yaşındaki çocuk, omzuna astığı çantasıyla nefes nefese koşuyordu. Koşmakta haklıydı. Peşinde bir canavar vardı! Bu canavar bir hayvan, hırslı ya da yiyecek arayışındaki aç bir etçil değildi. Çok daha kötüsüydü. **Acımasız, korkunç, zalim** çocuk **Charlie**'ydi.

Charlie, Elliott'la aynı okula gidiyordu.

Charlie, Elliott'la aynı sınıftaydı.

Charlie, sınıf arkadaşının eğitim yılını gerçek bir cehenneme çevirmeye çalışıyordu ve bunu kısmen başardığı da söylenebilirdi. Eliott yakalanırsa itilip kakılacağını, gözlüğü ve kıvrık saçlarıyla dalga geçileceğini biliyordu. Charlie'yi birçok –gerçekten birçok– konuda eleştirilebilirdiniz fakat iş kötülüğe gelince, onun üstüne yoktu. Aklında her daim Eliott'un boynuna yapışkan sürmek ya da kitabını tuvalete atmak gibi iğrenç düşünceler olurdu. Kimbilir kaçınıcı kez bu tür bir “şaka”ya maruz kalmak istemeyen Eliott, kaçmaya devam ediyordu.

Hızını arttırdı, sola döndü, sokağın sonuna kadar var gücüyle koştu, taş merdivenlerden üç adım indi, pembe-yeşil cepheli büyük binanın kapısını itti. *Oh! Paçayı kurtardım!* En azından öyle olduğunu umuyordu. Burada, avcunun içi gibi bildiği bu yerde, yani kütüphanede kendini daha güvende hissediyordu. Epey küçük yaştan beri (ailesi onu altı aylıkken kütüphaneye kaydettirmişti) buranın her köşesini bildiğinden, rakibine göre daha avantajlıydı.

Yavaşça, giriş masasının arkasında duran meşgul kütüphaneciye yakalanmadan, yüksek kitap

raflarının arasından süzüldü. Raflar arasında zikzaklar çizdikten sonra sessizce, küçücük bir odaya girdi. Her cumartesi gençlik köşesinde yapılan yüksek sesle kitap okuma etkinliği için yerlere konan renkli minderler, kütüphane çalışanları tarafından bu odaya kaldırılıyordu. Dolayısıyla bu yumuşak, kare minderler hafta sonuna kadar burada duracaktı. Teknik olarak kimsenin onu bu gizlenme yerinde bulması mümkün değildi, özellikle de o korkunç Charlie'nin. Emin olmak için parmak uçlarında yükseldi ve yarı açık pencereden dikkatle dışarıya baktı.

“Huhuuuu, Eliooooott? Nerdesin?”

“Seninle biraz dolaşmak istiyorduk. Bizi bırakıp gitmen hiç hoş değil!”

Illio ve Nico (Eliott'un Salak ve Avanak lakaplarını taktığı iki büyük ayı) onu görmemişlerdi ama dışarıda sırtmaya devam ediyorlardı. Birbirinden asla ayrılmayan bu ikizler, Charlie'nin tüm emirlerini yerine getirirdi. Oldukça az gelişmiş beyinleriyle başkalarına rahatsızlık vermeye bayılıyorlardı. Hindi gibi kıkır kıkır sesler çıkardıkları sırada sokağa bir kız girdi. Pembemsi teni, uzun